

[Lone Møller]

man ikke havde gjort indsigelser, da man vedtog bekendtgørelsen.

Ernst B. Schmidt (FP):

Det er altid rart, at de forslag, man fremsætter her i Tinget, vækker debat. Til at begynde med var det, som om det var lidt forkert – for at sige det mildt – at Fremskridtspartiet igen fremsatte dette beslutningsforslag.

Jeg var ordfører for forslagsstillerne sidste gang, og en af mine bemærkninger i den anledning var, at hvis ikke der skete noget på området, ville forslaget blive genfremsat, og da der ikke er sket noget på området, er det blevet genfremsat. Det har glædet mig, at der har været en livlig debat om problematikken, som jo er alvorlig ude i de små landbrug. Jeg siger udtrykkelig de små landbrug, som jo er dem, der har de små maskiner. Jeg tror ikke, man lader børn køre med de helt store maskiner til millionbeløb. Men man vil gerne have hjælp med en gammel traktor, når der skal samles lidt halm, eller hvad ved jeg. Og det er for at imødekomme landbrugets krav om at få lempet de regler, som blev indført ved bekendtgørelse – jeg tror, det var nr. 103 i 1989 – hvor det blev strammet så meget op, at det pludselig ikke kunne lade sig gøre at lade børn hjælpe.

Det har glædet mig, at der har været sådan en debat, og at der har været sådan en interesse for sagen. Om debatten har været saglig eller usaglig, kan man have forskellig mening om. Man er oven i købet kommet ind på atomkraft i den forbindelse, og jeg kan sige til fru Lone Dybkjær, at det nok er muligt, traktorerne skal køre på atomkraft i fremtiden, og at man ikke skal sætte børn til det. Men der er jo også en problematik med hensyn til legetøj for børn – jeg tænker her på rideheste, som er en ganske alvorlig og stor ulykkesfaktor. Så der kan være mange ting, men forældrene må i alle tilfælde også være ansvarsbevidste. Hvis de ikke er det, ved jeg ikke, hvad man kan gøre. Jeg er glad for at kunne konstatere, at der nu er sket noget på området, og det bliver interessant at erfare, hvad Arbejds miljørådet måtte komme frem til. Når det foreligger, vil Fremskridtspartiet tage stilling til, hvad vi derefter agter at foretage os, men foreløbig kan jeg kun sige, at debatten har glædet mig, og at jeg ser frem til et godt arbejde i udvalget.

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Ja, der har jo været en livlig debat – ikke så meget om Fremskridtspartiets forslag som om visse andre forhold – og det var vel i og for sig en mere livlig debat i marts måned for et år siden.

Det, vi står med her, er jo et sammenstød – et sammenstød mellem det forhold, at traktorkørsel ubestrideligt er farlig, og landbrugets ønsker. Vi ved alle sammen – i alt fald vi, der har kontakt med landbruget – at der er for mange ulykker med traktorer, og det er vi naturligvis nødt til at tage højde for, når vi udformer regler om arbejdsmiljøet i landbruget.

På den anden side har landbruget en speciel kulturbaggrund, og en del af denne kultur er, at børnene vokser op i bedriften og deltager, om jeg så må sige, i det forefaldende arbejde. Det er dette sammenstød, der giver vore problemer, hvor nogle lægger mest vægt på det sikkerhedsmæssige, og andre – undskyld, Fremskridtspartiet – lægger mere vægt på det kulturelle.

Her står vi så med dette problem, og jeg har redegjort for et forslag, som vi har udtænkt i Arbejdsministeriet, og som altså er til behandling i Arbejds miljørådet i øjeblikket.

Det, der har været min hensigt med dette forslag, er at forsøge at kombinere to ting, nemlig en lempelse af aldersgrænsen og øget sikkerhed. Den øgede sikkerhed vil, så vidt jeg kan vurdere forslaget, komme i kraft af, at der er et uddannelseselement, hvad vi mangler i dag. Dette uddannelseselement vil betyde, at der vil blive fokuseret i landbruget – i alt fald i de landbrug, hvor der er børn – på de elementære sikkerhedsregler vedrørende traktorkørsel, og det tror jeg meget vel – men nu må vi se, hvad Arbejds miljørådet siger – vil kunne medføre, at det forslag, jeg forestiller mig, vil betyde en øget sikkerhed i forbindelse med unge menneskers traktorkørsel.

Det er rigtigt, at der har været stor interesse for dette spørgsmål i landbruget. Jeg har fået mange henvendelser om sagen, og det gælder sandsynligvis ganske mange andre medlemmer af Folketinget.

Men jeg vil på den anden side ikke lægge skjul på, at det, der interesserer mig mere, er det alt for store ulykkestal, vi har for børns og unges arbejde.

Det er heldigvis sådan – og det betragter jeg som noget positivt – at i tusindvis af unge men-